

2.07.87 (viies päev)

Tere teistkordselt!

See sünnipäev jääb mulle igavesti meelde. Täna sain sõduriks. Väeossa jõudsiime öösel ja siis ei hakatud meiega pikalt tegelema, pandi kohe magama ja kõik. Pandi magama, aga kas me ka magama saime jääda? Ei. Kohe olid kohal neli-viis sõdurit, kes hakkasid revideerima meie erariideid, et andku parem neile, et meil ei ole nende riidetega enam midagi teha, et meie ei näe neid riideid enam kunagi. Ka minu riided käidi üle. Püksid pakkusid huvi aga kuna kogunemispunktis olin suutnud õnnetult istuda, siis laiutas tagumikul üsna suur tõrvalaik. See tõrvalaik tagaski selle, et hommikul olid minu püksid ikka minu jalas. Kui meid hommikul üles rivistati, siis oli nii mõnelgi jalas juba üsna kulunud sõduripüksid või seljas sõjaväevormi kittel. Meid üles rivistanud ohvitser küll punnitas silmi ja üritas uurida, et kuidas ja millistel asjaoludel poisid need saanud olid, aga ju ta teadis seda isegi, ja ega ta asja uurimisest eriti huvitatud olnudki. Hommikul läksime sööma ja peale pikemat vahtimist saime sauna ja sõduririided selga.

Enne kui sõduririided selga saime juhtus veel üks meeldiv sündmus. Kõndisime koos oma salgaga sauna suunas, kus tsiviilelust saabunud kamp sõjaväe jaoks vajaliku puhtuse astmeni küüritud pidi saama, kui korraga hüüdis keegi selgelt minu nime. Samm jäi seisma ja selg läks sirgu või siis hoopis vastupidi. Pöörasin ennast hääle suunas ja keda ma nägin. Oma kutsekooli rühmavenda Kallet. Tuli välja, et ta on juba teist nädalat 6. roodu sõdur, valmistub saama tuukriks. Vot siis.

Tänasest olen siis 12. roodu sõdur. Meist saavad, nagu juba eelmises kirjas mainisin, sõjaväeinsenerid ja koos sellega ka seersandid. Erialaks on meil esmase veevarustuse seadmed ja vee filtreerimine.

Praeguseks on meid kokku jäänud 12 eestlast ning momendil pügame teineteisel päid (mul on veel juuksed).

Need riided, millega ma siia tulin, peaks saama tagasi saata. Andsin riided lattu, kui keegi neid seal ära ei rekvireeri, siis jõuavad koju. Tahan vaid öelda, et püksid on tagumikult tõrvaga koos. Ma ei tea, kas annate nad keemilisse või... Eks ise vaadake.

Seersant, kes meid välja hakkab õpetama, paistab normaalne sell olevat.

Mida veel teatada? Eelmises kirjas vist teatasin, et kaks päeva vedelesime Lasnamäel ja alles esmaspäeva õhtul hakkasime Moskva rongiga liikuma. Millest see Lasnamäel vedelemine tingitud oli, kes seda teab, aga vist sellest, et mingiks ajaks toodi poisid sinna üle Eesti kokku ja see võtab aega, ning kes see pühapäeval ikka nii väga meiega tegeleda tahtis. Ma arvan, et viimane ei olnud küll mingi mõjuv põhjus aga võis ka olla.

Kuna meid juba algul jaotati rühmadesse, mulle veel arusaamatute tunnuste järgi, siis üritati meid ka sõdurieluga kurssi viia. Näiteks rivistati üles ja lasti territooriumi koristada. Üldiselt valitses aga konutamismeeleolu ja teadmatus. Väike lootus oli kah, et äkki saadetakse tagasi, sest jutud käisid, et kedagi olla saadetud.

Praegu oli üks väike vahejuhtum. Üks poistest avastas, et ta oli musta pesu sisse visanud ka oma prillid.

Nüüd aga edasi. Moskvast istusime peaaegu terve päeva. Meile tehti ka üks linnaekskursioon. No ja edasi veel üks ööpäev rongis ja siis Volžskis. Volžsk on see koht, kus ma teenima hakkas.

Homme lähevad õppused lahti ja edasi üha lähemale seersandipagunitele.

Ahjaa, veel öeldi, et kui keegi sugulastest tuleb töötuse andmise päeval siia, siis antakse vaba päev. Töötuse andmise päeva ma praegu veel ei tea, aga teatan selle hiljem. Ehk saab keegi tulla.

Siia on kõige lihtsam lennata Tallinnast lennukiga otse Volgogradi või Tallinnast Moskvasse ja sealt Volgogradi ning sealt elektrirongiga Volžskisse. Kui midagi jäi arusaamatuks, siis küsige.

Praegu lõpetan, lähen juustega hüvasti jätma.